

Čuk na palci

Izstaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa 1. — 80, za irgovske reklame, Baučna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, oznavnila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za tuzemstvo 22.50 L.

Leto II.

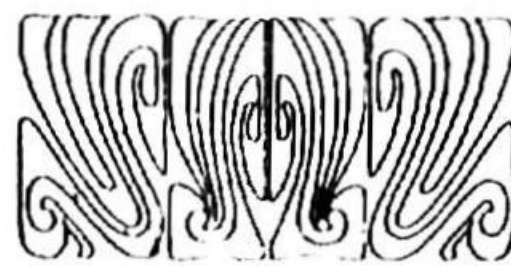
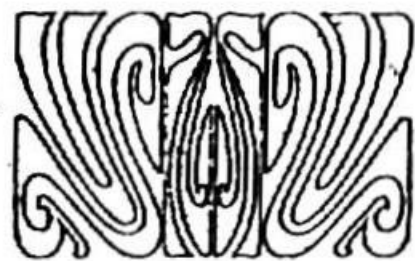
GORICA, dne 1. decembra 1923

št. 34.

RES, ZALOSTNO.

Veš, jaz v ljubezni res nimam sreče. Vidiš to deklico, ki bi jo bil lahko jaz poročil; lepa je, elegantna, pol milijona dote — pa me ni marala.

V GLEDALISCU.

„Zaman se trudite, gospod, moje srce ni več prosto...“

„Toda, moje drago dete, saj ne stremim tako visoko...“

Gorica, 1. dec. 1923.

Čuk na palci je ves upehan. Ravno je priletel iz Rima in je videl na poti polža, ki pelje vojno odškodnino. Na poti je ta revež namreč srečal enega Kraševca, ki je šel k slavnostim v Rim in ga je vprašal: »Kod se gre v Venečjo Žulijo?« Kraševac pa: »Kaj praviš, da Venečjo Žulijo? Čakaj...« Letel je povedal o rožnikom in zaprli so ga, dokler se ne izpriča njegova nedolžnost.

Čuk pa ni šel v Rim radi vojne odškodnine, ker ne mara nositi vode v žaklju, ampak se je podal k sprejemu španskega kralja, ki je najbolj katoliški in vedno moli, kadar ga ima fotograf »gor vzefti«. Čuk si je izprosil pri kralju posebno avdijenco; bil je seveda brez ugovora sprejet. Čuk je vprašal kralja:

Čujte; po koj ste pa prišli v Italijo?

Fonze: »Tega Vam ne vem povedati natanko. Moj minister, ki mu pravimo De Rivera, je dejal, naj grem in šel sem. Rad potujem. Italija je lepa.«

Čuk: »Ali tedaj ne zasleduje kakih političnih namer?«

Fonze: »Oh, kaj še, dragi Čukos na palci. Sploh pa tega ne vem. To bi morali vprašati De Rivera. On ve.«

Čuk: »Ali ni res, da gre tu za veliko špansko italijansko soglasje?«

Fonze: »Soglasje? Dragi Čukos, izberi kako drugo besedo, ta je danes preslabo zapisana. Kot pa rečeno, De Rivera...«

Čuk: »Vaš De Rivera je lep človek, toda, naš Mussolini je še bolj lep.«

Fonze: »Oba sta dovolj. In kar je glavno, oba sta zelo pridna. Moj je napravil marš, v Madridos...«

Čuk: »Naš je pa napravil marš v Rim.«

Fonze: »Naš je predsednikoma obeh parlamentos dal maršpašos.«

Čuk: »Naš je pa kar oba parlamenta s člani vred vtaknil v svoj žep in poslušajo ga in ubogajo kot kužki.«

Fonze: »Na vsak način je Vaš Mussolinis občudovanju vreden, toda naš De Rivera je vojak.«

Čuk: »Tudi naš Mussolini zna jahati konja.«

Fonze: »Od kje ste že vi, Čukos sul manganellos?«

Čuk: »Iz Gorice.«

Fonze: »Goricjos. Čudno ime.«

Čuk: »Tam, kjer je vse narobe prav. Ljudje zidajo brez

denarja, prodajajo brez kupovalcev, Slovenci govoré laško, Lah slovensko, umazani nosijo bele srajce, čisti pa črne, župan poroča in krsti...«

Fonze: »Deveta dežela te da, gospod Čukos. Me je veselilo, Me je veselilo.«

Podal mi je roko. Šel sem bolj zadovoljen od njega kot Kraševci iz Rima. Uspeh je zagotovljen. Črni v Afriki bodo dobili šole v svojem jeziku, v Maroku bo izplačana vojna odškodnina, v ponedeljek na sejm sv. Andreja v Gorici ne bo več dež padel — ampak lire v žepe sarlatanov in kričačov, ringelspil in barke bodo polno naših deklet in mladeničev, katere bodo goščali obirali do golega. Prav je tako! To pravi

Čukos na palcos.

BOB.

Stariši iz Notranjskega so imeli z nekim uradnikom poročeno hčerko. Stanovala sta dve uri oddaljena. »Kaj ne greva zopet enkrat Micko obiskat«, je vprašal oče.

»I kaj pa, da bova šla; če hočeš, kar v nedeljo pojdiva in ponosiva jima tudi košarico boba s seboj. Saj veš, da je Nande kakor obnored na to jed. Oh, in kako lep in dober bob imamo letos. To ga bo vesel.«

Zvečer sta stara zakonca z lastnimi rokami luščila bob in ob vsaki priliki je eden ali drugi ponosno vskliknil: »Poglej stara, kako je lep in debel«. Ali pa: »Viš, viš, ta more biti dober, stara. Oh, kako ga bosta Micka in Nande veselal! Uboge sirote, da so tako daleč, če ne bi prišla lahko kakšenkrat k nama na večerjo, pa bi nama kratek čas delala, midva bi jima pa boba skuhalo.«

In nedelja je prišla. Stara in stari sta se prijela pod pazduho in mirno kramljaje korakala po poti k zetju in hčerki Micki.

»Oh, kako bosta vesela«, je dejal stari. In stara: »Ali še veš, kako sta naju zadnjič z radostjo sprejela, pa sva imela še manjši košek boba s seboj.«

Tako sta prišla nevede kedaj, do cilja in noge ju niso prav nič bolele. Micka in Nande sta bila res vzradoščena, ko sta ugledala na hišnem pragu svoja stara. Nande se je smejal na vse grlo in tudi Micika je hi-hi-tala.

Nedelja jim je še prehitro potekla in stara sta morala pozno v noč zopet na svoj dom.

To pot pa sta stara večkrat napravila. Zgodilo se je pa, da sta se Micka in Nande preselila pet ur daleč. Posledica tega je bila ta, da nista stara mogla obiskovati tako pogosto svoja ljubljena in prijatelja boba. Toda, četudi je bila pot pet ur dolga, sta stara šla vseno na obisk in na predvečer pridno luščila bob, da ga jima večjo mero prineseta ob tej bolj redki priliki. Nikdar pa nista niti od daleč mislila na to, da bi šla brez boba na obisk.

Enkrat pa ju je zadelo še hujše. Nande je bil prestavljen v svoji službi v mesto, ki je bilo oddaljeno pet ur vožnje po železnici. No, to pot pa ni bilo mogoče drugače, kakor napraviti samo en obisk na leto. Starima je bilo le žal, da jima nista zamogla bolj pogostoma prinašati boba. Po železnici pa ga nista hotela pošiljati, marveč osebno prinesiti, ker sta hotela uživati njih veselje in radost ob tako svečani priliki. Dve leti sta bila Micka in Nande na novem mestu in le dvakrat sta ju prišla stara obiskati. Seveda sta morala dva dni poprej bob luščiti, ker sta jima nesla vsak po eno košarico. Žalibog pa, da Nande tudi na tem mestu ni bil stalno nameščen, marveč

je bil ponovno premeščen na Štajersko. To je bil najhujši udarec za stariše, ker sta uvidevala, hočeš nočeš, da odslej naprej ne bo mogoče več obiskovati Micke in Nandeta in tudi ne lep in dober bob v svet nositi. Tolažila sta se, in upala v slučaj, da bo morda Nande premeščen zopet kam bližje njih doma. Čakala sta dve leti, tri, štiri a premeščitve ni bilo.

»Veš, stara, jaz sem se že v božjo voljo vdaj. Meni se zdi, da ju ne bova več videla.«

Stara si je vtrnila solzo in zaihtela: »In nič več ju ne bova videla veseliti se najunega boba«. Dolgo časa sta nato stara molčala in tuhtala vsak svojo. Ko se je stari vzdramil pravi: »Veš kaj, saj sva sama, nikogar minava in z najinim pridelkom in prihrankom bova že živela do smrti, pa če tu di gnojne vile z neba podajoe.«

»Pa kaj misliš s tem povedati?«

»Kaj mislim povedati... nič prav nič; boš že videla.«

Sel je ven, pljunil v roko in se skobacal na akedenj in v četrt ure privlekel velik koš stročja polnega boba.

»Na, lušči, stara«, je dejal, »jaz grem pa v kamro v »priftošela« preštet, koliko »soudu« imava.«

Ne da bi črhnila besedice, je stara stresla stročje iz koša, mirno in tiho luščila in med oluščeni bob je kanila marsikaka solza. Stari pa je štel desetico na desetico, dvajsetico na dvajsetico in krajcarje na krajcarje, da je potem laglje štel, ker se na štetje in denar ni toliko razumel, kakor na bob. Ko je končal, je prišel v sobo in na čelu mu je bilo poznati, da se je mučil, predno je preštet, ker mu je pot kapala z njega.

»No, kedaj bova šla?« vpraša veselo stara.

»Sosedovo Franco grem poklicat in Severjevega Janeza, da bosta pomagala oluščiti. Jaz grem pa še en kos »špeha« odrezat. Jutri ob 6tih popoldne bova pa šla.«

Ob desetih zvečer istega dne je bilo vse pripravljeno.

Na vreča boba je bilo in še nekaj ga je ostalo. Ko sta legla spat, nista mogla zatisniti oči, ker sta bila že oba v duhu na železnici po Štajerskem in pri Micki in Nandetu.

Uboge živalice, kako bosta vesela, kadar prideva tja, je zbleknil stari na postelji. In z drugega kota ona: »In kako velika vreča boba, in še malo ga je ostalo. Veš, pa ves je lep in hudo debel. Jojmenes, kako se bo spet Nande smejal. Kakor cigan belemu kruhu.«

»Seveda bosta vesela«, povzame stari. »Saj si moreš misliti; pet celih let sta že tam brez boba.«

In v sladkih mislih na bob in kako se bosta Micka in Nande smejala in bila vesela boba, sta polagoma zadremala z besedo Micka, Nande in — bob na ustnih.

Drugi dan sta se pričela napravljati že opoldan, dasi sta imela pet ur na razpolago. O nase je visoko spodrencala in šolne debelo namazala z lojem. Stari pa je nabasal še par notranjih globokih žepov z ostalim bobom. Zvečer ob šestih sta bila v železniškem vozu, ki se je pomikal proti njih zaželjenemu cilju. Malo sitno se jima je zdelo v tujem mestu, ker nista mogla tako hitro najti Micko in Nandeta, dasi sta jo skrbno iskala. Toliko večje veselje pa je bilo, ko sta stala v sobi Nandetovega stanovanja. Vsi naenkrat so si skočili okoli vratu. Nato je stari pokazal na vrečo in si še žepe je izpraznil. Nande se je v resnici pričel smejati na vse grlo in dejal.

»Zelo sva vaju vesela, da sta naju obiskala, samo škoda za vajin trud, ker ne Micka ne jaz ne jemo nikdar boba, temveč samo fižol.«

»Pomislite si žalost starih Notranjcev!«

NA ULICI.

Gospod sreča dva dečka in vpraša enega izmed njiju:

»Kako se imenuješ ti?«

Drugi odgovori:

»Ne povej mu Jožek!«

Kje je kmetov sin?

Kmetič je prišel v mesto, da plača tamkaj svoje nadležne davke. Sina je pustil oče zunaj in ko se je s pisarne vrnil, ga ni več našel. Iskal ga je vse povsod, po ulcah in hišah, a zamanj. Kdor ga najde izmed vas ga pošlje v Narodno knjigarno v Gorici ul. Carducci 7. in priloži Lir 1'20 za katere dobi knjigo. »Nage-ljčki« okrogle pesmi.

Oženil se bom.

V verze vse želje, moje bom zložil, to pesmico bodem, pa Čuku predložil.

Oh, da kmalu bi prišel že pustiti rogat, da nehal bi Miha okoli krevlajat.

Ona m'je rekla, da jo moram uzet, in pravi, da čaka že mnogo me let.

Mi pravi, nikar se ti Čuk ne boj, naj poje kar hoče, ti ljubček si moj.

Kar v arcu teži me to naj, pa sam vem, ni treba da tožim še drugim ljudem.

Ce me ena ne mara, to res je hudo, pa me druga bi rada, to bolj je lepo.

Ona že avileno kriko ima, ko sem jej povedal, kje da je doma.

Kaj misliš ti, Čukec, kako bo lep par še ti boš oziral se tja pred oltar.

Le kmalu naj pride, ta pustiti rogat, da sel bom kot ženina za mojo takrat.

Moja ljubica.

Imam jaz ljubico, ki je prav taka kot jo boste brali iz tega letaka; Pričnem jaz pri glavi, ker nogo so suhe, pri mali postavi ima svoje muhe!

Kot prej je rečeno, je male postave, razbita in šepasta od nog do glave. Lase ima take, kot mačka kocine, a jezikom ima tudi svoje vrline! Na eno oko škili, na drugo je slepa, izpred ogledala ne spavil je z lepa. Zobje prišli so pri njej že iz mode. Zobnega praška ima cele sode. Vrat ima takšen kot kaka širafa, ušesa taka, kot dva velika škafa. Kako pa izgleda od vrata do nog molčim, da ne skočim v kozji rog.

Urša mpa Katra.

Urša: Buh dej, dabra jutra, Katra; as ku zguda ustala?

Katra: Bejm, ki b'ne, se bič, kaku je. — Pa še tist te mlad narci sa cila nuč ragavill tu akul, zatu nis'm mogla neš sput; ni ki sa prabl de sa se tam u Miucih tukl, as tud ti ki šli šala?

Urša: Čaki, t' pa jest pabim, kaku s'm jest šikala. De sa šli Kacšć publi u Miuce na kuraža.

Katra: Jeigas, jeigas, ki m' prabiš!

Urša: Ja glih k' ste je blu, še as b't je šu zraun.

Katra: A mu nis branila?

Urša: Ki, češ, k' usi paslušaje tizga šmilub'ga narca.

Katra: A ni biu tud tist narabel od useh našgan?

Urša: Ja, naš je pri vs abutan dzmou.

Katra: Prou j'm staji, ki hodje barufe jeskat pa nač u druga vas.

Urša: Jest prabim, Buh jima dej pamet.

Katra: A ki češ, teš sa te mlad ldje, k' se napfjeje pa nabedo, ki dilaje.

Urša: Bejm, adije.

Katra: Zbugam, za ta cajt.

Pravijo v Biljah, da gospodična O. daje hlebce edino le v žakljo; če bi pa žaklji bili, bi se hlebci v njih izgubili.

Pravijo, da sta Zane in Mayer iz Vipave prav tiča, venomer stikata pri Gradiških dekletih, posebn pa pri učiteljici v Nad-hotelu.

Pravijo, da klub »Quo vadis« je šel v »malosol«! Na noben način se ne more spraviti na noge, čeravno je še vedno isti predsednik.

Pravi neki znamenit učenjak, da bo srednješolsko društvo »Zora« v Trstu izginilo za en mesec kot ka-fra, niti sledu ne bo več o njem. Tržaški Zorani so že o tem obveščeni.

TRIJE ZVITEŽI.

Trije trgovci, so bili dolgo let prijatelji. Dva sta bila Ljubljancana in imela svoje trgovine tankaj. Tretji pa je bil Ribničan, ki je bil stalno v svojem »slavnem majste«. Navado so imeli, da so vsako leto proslavili imendan svojega kolega v Ribnici. Ko je prišel imendan Ribniškega trgovca, sta se Ljubljancana podala tja. Urh je vse potrebno pripravil in se nista bila dospel, ko je bila miza kompletno obložena. Nato se je Urh podal po svojih opravkih na svišli in hlev. Mislil si je, da ga bo že kedo poklical, ko bosta njegova ljubljanska prijatelja »prihajala«. No in v resnici sta tudi, a nista vstopila, marveč gledala in občudovala dobro naloženo mizo.

»Ti, Debevc«, pravi eden izmed njiju, »puglej, puglej, kolk je ta ribenšk grajzler skep nauleku za žrt. Gvišen ni tri dni žrv, de ma skupi bl glodal.«

Debevc: »Orka fiks, prov pravš Mrhar, več kua b'blo dober naštimat. Ribenčan je tku zabit. Dejva pot skuz oken skočt, pa vse sama pohrustat. Tu bo hec, kva šla pol h nem, k'nama nč najdl.«

Mrhar: »Kar not se zalet, est pa za taba, do nas kdu ne zamerka.«

Kakor bi trenil, sta bila zviteža v sobi, ter pričela v vsej naglici mašiti usta. Urh pa je hodil v veži gori in dol, ter premetaval svoj čik iz enega kraja ust do drugega. Jezil se je, da Ljubljancanov toliko časa ni in z vsem veseljem skočil nasproti, ko sta se končno le prikazala. Takoj ju je peljal v sobo in ko je vrata odprl, je odprl na široko tudi usta in oči. Miza je bila prazna. Kar nista snedla, sta pa v zepe vtaknila. Ubogi Urh se je praskal za ušesa in ugibal.

»I noč«, pravi Mrhar z nasmehom, »u kerem cimer bo ma pa letas tuj gud žegnal.«

Debevc se je istotako ironično obregnil: »Urh, gvišen sa t'pudgane snedle, kar s'pravu, k' se tko kisel držiš.«

Urh pa je uganil slab dovtip in odgovoril: »Ne vaim, kaj je blu toku požrajšnu, jen koku je blu. Ze lajtas naj buo u buožjem jemjene, neč mi naj kej prou, ampek drugu lajtu buom žje kuntent.«

Nato so šli skupno v gostilno na kozarec vina in Urh se je delal naravnost veselega, medtem, ko sta se Mrhar in Debevc po strani smejala, misleč, da zabiti Ribničan nič ne ve.

Leto pozneje. Vse pozabljeno! Urh je lepo vse pripravil, tesno zaprl okna in pustil svišli in hlev na miru. Ko sta njegova kolega prišla in vstopila z Urhom v sobo, bi jima kmalu sapo zaprlo samega začudenja. Na mizi v skledi so se kadili ogromni veliki kosi pečenega mesa z omako.

»Nu, kaj gljedata; toku stožita h mize pa kar zečnimo.«

»Veš Urh,« pravi Debevc, »midva se sam čudva, k' s' to-

ko fejst fant, de nana nis zameru, k'sva t' lansk let tak hec našpilala. Sva prov za gvišen mislila, de nauš nč naštimov.«

»Ij nuč«, pravi Urh, »le kar dajta le, kar je blu je blu. Ampek pr slabem zdravju sta me dubla, zetu k' je biu smučo padar pr mjeni.« En malu uo make van buom pomagou.«

»Buh te živ, Urh«, zakriči Mrhar, »midva t' use ta narbulš želiva, pa de uš še doug časa na svet živu.«

Sedli so in pričeli. Urh je pomakal kruh v omaki. Debevc in Mrhar pa sta se spravila na pečeno meso. Debevc ni mogel na noben način razrezati meso; zdelo se je, da ni dovolj pečeno. Mrhar pa je razrezal in vtaknil precejšen kos v usta.

Grizel ga je in premetaval po ustih, kakor prejšnje leto Urh svoj čik. Mrhar se je oju načil in pogoltnil kos mesa neprežvečenega, ki mu je pa ostal v grlu in skoro bi se zadušil, da ga ni Debevc potolkel po hrbtu. Urh pa se je obracal na desno in levo smejal v pest in vprašal: »Nu koku se vam kej dopade, buo, buo?«

»Hm, že gre, mal trdo je... grest treba grest... bo že slo... grest... grest...«

»Ja mrhe« pravi resno Urh, »tu vam je ze bohlnoej uod unga lajta, kruote iblanske. Vajste, de ne zgljedam toku neumen, koker sm. Naš sultan, k' je biu pred štalo ne kjetne, je krjepou, pa sm vama ga spjeku, kruote! Še an malu kislega mlajka po vrhe, de vama buo šlu skuze, pa buo gmah.«

Urhov imendan se naslednje leto ni praznoval.

Velik prepir.

Ko sem nekoč prišel pozno v noč v neko osamljeno koč, sem poprosil prenočišča, vedoč, da do vasi ali trga ne pridem več. Bila je to mala uta, v kateri so nad tri leta prebivali trije pastirji, Janez, Miha in Jaka, v največjem miru in prijateljstvu. Nihče izmed njih ni bil prijatelj govorenja in besedičenja. Družega se med njimi ni dejalo, kakor: »Dobro dan« in »Lahko noč«. Isto noč, ko so vsi trije povečerjali svojo borno jed, pravi naenkrat Miha: »Pri Štirnovih sem videl na vrtu vola«. Temu je sledil dolg molk. Slednjic se oglasi Janez počasi in brezpo membno: »Jaz sem ga tudi videl, a to ni bil vol, ampak krava.« Tihó so vsi trije sedeli in zrlj pred se. Kake četrt ure je moglo poteči, ko povzame vnovič Miha: »Meni se pa vendar zdi, da je bil vol.« S tem je bil pogovor zaključen. Vsi smo se podali spat. Ker pa nisem navajen take pstelje, sem večinoma čul in slišal, kako je nekdo izmed njih po polnoči vstal in jokal. Bil je Miha. Vprašal sem ga kaj to pomeni in on mi je čisto mirno odgovoril: »Pobiram svoje cunje skupaj, da si poiščem drug dom, ker se tu preveč prepiram.«

Domači prepiri

Soproga: »Povem ti enkrat za vselej, da mi ni všeč, da so najini otroci navzoči, kadar se prepirava. Odslej jih moraš za ta čas poslati na ulico.«

Soprog: »Dobro ali kaj poreče kdo, ko bodo najini otroci ves ljubi dan na ulici na dežju...?«

Lube muj Čuk!

Sm sou puo tulke cajtu pu korše, zetu ke prej nesm muogu. Sm jemu baldo febre jenu sm muogu pt renije. Alora sm sou puo korše jen ju kontriram strino, just juo lepu puoz dravem jenu puole smuo nardile an deskourš uod šul, uod pup in anka uod tebe, Čuk! Ke pride an muož prou jen gamba, jenu je kamizulo, jenu kapo ku ambot-huonjaki, samu de je bla šaldo črna. Gliedu je taku ku muj kompare, kde je invipiriran.

»Kosa maledeti ščavi anka kua in koršo vinji far komploti, bruta žentaja še inviperidi perke ve kominčemo mostrar ki šemo noi,« taku je razjau jen me dau tašna dva škapclota, de nesm vedu al sem na koršo al u Rimu pred pajaco de ješticia. Jst, sem se nrdi šutast, stisnu pas pr hrgišah jenu hitro ušou — strine nej blu že vč.

Čudno se mje zdelu, de ns je kapi rou uon, ma muj kompare ki je štedirana glava je rieku, de je biu segurno an ringado.

Finiram tuo letero jenu puozdra vem!

Pepi iz Rojana.

Napad pri belem dnevu.

(Ženski dvoboj. Kri teče).

(Urad. poročilo za »Čuka«).

Slap, 13. XI. ob 7ih.

Danes so se srečale v ul. »Prepirac« dve nasprotnici. Ena nič hudega slu teč je nesla lonec mleka. Druga katera se je tej bližala se zapodi vanjo ter ji vrže lonec z mlekom na tla. V tem hipu se začne dvoboj brez prič. Poskušale so se najprej v suvanju, potem cukanju, potem katera ima boljše pljuče i. t. d. Nazadnje se zmisli napadalka, da bi za spomin nasprotnico tetovirala. Takoj ji zasadi kremplje v obraz, kri brizgne, pravi tepež se prične. Napadenka zgrabi lonce ter poskusi z njim. (Očividci trde, da je poskušala, če je lonce trden, drugi pa trde če ima nasprotnica trdo bučo). V skrajnem hipu prihiti napadenka še ena na pomoč. Ta zgrabi pest blata ter ga vrže napadalki v oči. Za nameček ji da še par bre. S tem je bil dvoboj končan... Razzodbo bo vodil in odlikovanja delil:

»Čuk na palcie.«

Pravijo, da bi Frsk že začel odgovarjati, ampak mu slovonski jezik dela preglavice in se boji, da bi Čuk vzel njegove dopise za kako potrebnost priložnost.

Pismo Slovenke iz Sv. Petra.

(Istra)

SLOVENSKEMU VOJAKU V SPECIJL.

San Pijetro di Boško 13. 11. 23.

O mijo karišmo bepi i Gušepel!

Primo ko ti avanta škibo ti manda beji breči i salutri tvoja krtela Marica Sr. mi ti facijo šaver ke go čapada tvoja letra ke ti mi škriči če son ankora u Trijeste u Tratonj Tamburi vija d'Akvi ma mji šon andara vija žjo duje meži u sv. Pijetro u Gljušci: če h mija zija perke šon stuva šerviti u Trijeste solo di žorno o di šera na jundijči ima meža note dovejo komu nar largu štrada duje kilometri od vija d'Akvi fina vija šotrancei u čita veča a po štradi šempre ni camava jomini ej šignorina ej aj ke bjela oj oj ke karota in ke kokuleta kome u na bimboneta i migo rabijado i mi marš k mija cija adežo vinjižo mija letra i kvando vinjiž a kaže ti dago beli rože adežo te bel šaludo iti man, do bilje i miljašdu i biljon bači i bačeti tvoja karta i karatela Muci, i Marica i Mičica Sr.

Adijo karo i karišmo Bepič prego ti prešto rišposta u šan Pijetro.

V SODNI DVORANI.

Čička je imela staro kobilo. Čič pa mlado žrebe. Ta dvojica se je pasla zunaj sela. Žrebe se je radovalo in skakalo okrog kobile, zadnja ga brcne in ubije. Prišlo je do sodne obravnave.

Sodnik: Čuješ stara! kaži mi još jedan put, kao je to bilo.

Čička: Gospodin sudac, ja ču ti još jedan put kazat, samo ti nemoj se lutiti! Bilo je ovako — kakor da biš bil ti, gospodin sudac, žrbe i ja kobila, i ti biš sinanu malo »poškercale« ja bi tebe sunila i te ubila, koji vrag bi tebe platil?

POSLEDICE RAZPOROKE.

Gospod Bulec sreča gospo Bunko: »Ah ne morem več tako sem trudna. Predalec je do pokopališča in morala sem tja, radi uglednosti.«

Bulec: »Po kaj ste šli na pokopališče?«

Bunka: »Kaj hočete, spremila sem k večnemu počitku drugo soprogo svojega prvega moža.«

Dopisnikom I

Ako se ne motimo, smo že v enem listu pohvalili naše dopisnike, kako natančen naslov napišejo. Niso pa še vsi razumeli, da se nihče pri uredništvu ne imenuje Čuk in še bogve kako drugače, da nam pošiljajo takele naslove:

— Častiti gospod Franc Podberšič na palci v Faveti 9, Goricia. — Spoštovani uredništvu in upravnistvu C. Fabeti, Gorica Venecija gulijo. — Naj prejme velečastiti Čuk na palci Podbršič, Narodna tiskarna — P. t. Čuk v Gorici na palci, tiska Carlo Faveti Narodna Tiskarna. — Cenjeni C. Favetti, v Narodni tiskarni, Gorizia Venecija žulijo. — Tiska in zalaga Via C. Faveti 9, Gorizia. — Toliko sličnih naslovov je, da bi zamogli cel list napolniti. A ne samo naslovi so, ki nas spravljajo v smeh, marveč pisma teh naslovov so po veliki večini tudi nezadostno frankirani. In pomisli, dragi dopisnik, kako se more urednik za trebuh držati, ako mu tako pismo pride v roke, za katerega je moral uprava plačati 50 stot. kazni in vsebuje n. pr. tole: »Pravijo, da se strici ne bodo oženili, ker imajo presive brade.« Ali pa: »Pravijo, da je Čuk videl, kako so punče na plesu visoko skakale.« In zopet kak drugi: »Pravijo, da so pri Širkovih repo ribali.« Takoj za tem vam pride malo pisemce frankirano z 10timi cent., papir profumiran in znotraj vam je napisano s »šmirsvinčnikom« št. 1 kake »škartfirme«. Napisano je pa tako, da se mora urednik cel četrt ure ali da še več mučiti da prebere ta stavek: — »Pravijo, da ima Sitnikova Jera eno nogo krajši od druge, to je tudi Čuk iz sosednega dimnika videl.« —

Vse take »literature« in nedovtype mora upravništvo s kaznijo plačevati, urednik pa gubi čas, ko jih bere in meta v koš. In ko se je urednik vsega tega zla rešil, pa zgrabi za debelo pismo, za katerega je bilo treba dati 1 liro in 50 cent kazni, misleč, da bo tu kaj gradiva. In veste, kaj tam kaj navadno najde? Velik risalni papir; na katerem so naslikani ali boljše rečeno s kopirnim svinčnikom »našmirane« slike deklet s slonovimi nogami, za nos črto podolgem in za usta eno črto počez. Te slike so vredne Pavlihe v prvem razredu. Tam najde urednik »našmirane« nočne posode, hiše, pohištvo, pajace, ki imajo za roko pet ali celo šest debelih črt in za oči dve piki na i. Pod tem šmirom so pesmi, tako umetne in duhovite, da se uredniku prične v glavi vrteti. Ko pa ugleda pod pisom ukaz autorja, da ne sme v koš vreči, marveč slike in pesem priobčiti, mu itak slabo pride, in omot sam v koš zdrkne. I kaj se hoče, tako je:

Širite Čuka na palci.

Pismo

štanjske branjevke.

Caro merit!

Ti non sai che od quanto brengarom in Trieste te muoim skrifer per tljan. Grande disgrazia se mi jo successa ogi de se nekol' coai.

Questo gia sai de smo portela duje cibi sul plec. Lã mia cibo come tutja le take beattjace mi je škopata. Jst tuta ses sjebe comincava cegar per taljan un šenor: »O šenor ga višto una galinna ki jma zevjzeno gambo ju kori dentro ju nutr po borjači?«

Ta, nuore mi comincava rider invece de bi cerkou cibo, kr je mene anaj rezrabjelu. Vendar uno šenor mi je zegrabu to galinno per la sfeluta de je kr krčala.

Adešo bašta muoje merite, sei sai che sm molto debelo pr tljan. Ma kej rječoš, keaje de ze tiste šule k sm študjela ziam zeduostil!

Te pozdravlja tuoja Micrl.

Dragi Čuk!

Dam ti vedet, da sem dobila pismo od enega karabinerja, Piazza Goldoni. Glasl se:

Gentile Sign. Questo pismo vi mando caka j voglio dosti bene ki vi go trova.

Tako bene voglio lei ma anche faremo spozalizo kitro perche go dosti bene su di lei. Cato la porto u Sardinia che ima una velika Banco.

Prosija risposta.

Tanti poddravi.

Sprijemite goreče pozdrave od gorških topničarjev od 5. stotnije iz Domodossolo vsem starišem, bratom, sestram, fantom in dekletam in tebi Čuk. Logar Franc, Zadlog; Kavčič Lvan, Ledine; Skvarča Franc, Kajndol; Pring Antoa, Zemuje; Dekleva Josip, Peteline.

Vrtojbenki dirindej.

I.

Kdor ki hoče tango znat, mora v Vrtojbo se podat; v nedeljo so se tako vrteli, kakor da bi madrase sneli.

II.

To ni trajalo dve uri ali tri, šlo je »durh« do polnoči; punce niso nehale, dokler niso vse zehale.

III.

Z zadnjem koncem so mighjale kakor celega sveta bi se nič lne bale;

krilca so imele do kolen, za drugo naprej pa ne povem.

IV.

Matere so na oknih kukale, kako so se hčerke po dvorani lsukale; namesto da bi noter šle in domov razlovile vse.

V.

Na vse to je Marica prišla, in se s Tončekom zasukala; saj njena je ta navada da vrti se povsod rada.

FRSKOVA MODROST.

»Pardon Zk — pepel s cigareto, ti neprestano pada na krvato in mogla bi so yžati.

Zk zlovoljen: »Ne brigaj se Frsk, radi tega. Ti stojiš več kot pol ure pri peči in tvoja suknja gori in jaz ti nisem o tem nič rekla.«

PRAV JE IMEL.

Ribničan je natovoril oslička z ilovnatimi lonci. Na cesti ga sreča kmetič in ga vpraša, kaj ima v vrečah.

Ribničan pa odgovori: »Molči, če mi osel pade, nimam kaj tovoritile.«

PRAVI NASVET.

Zk svoji hčerki, nekoliko dni pred poroko: »Na dan poroke morajo biti jedi pripravljene popolnoma po okusu zaročenca, saj več, da treba na smrt obsojenemu vedno izpolniti zadnjo željo.«

NA PONTEROSSO.

Komare: Oh buotra huote les, huote, jejs, jejs, krko cajta se nismo v dle. Kaku je pavejtame. Kej buo zname, tašna velika mižerja da ni muoč vč živet. Je nomalo za pamislet te u anne Triste, ke smo taku duobro stalle, in kaku je prišo zdej forte slabuo. Favrehe pej je še muoj muoč dižokupato vrc 6 mesco ino same taše me pašiljajo na dum.

Buotra: Ejl se ne buo taku slabuo ne, ke niste brala u Edinoste, kaku je šla cela kompanija žpano s krasa h Musollinate, ino ke misleste tuđe ruoko jem je daru, in-kadar je pavelo tiste dekan z Devina naše mižerje in kaku suo nardile z našeh šul; me je rjeko presidente, de buo bulše in de ns buojo rado imele.

Komare: Eh buotra ne paslašte ne, tiste čakne ne buo nč bulše, ke ne v dlesta; de suo zmjeran vječe taše in zmjeran vječa mižerja, in se ta pjeat vrdure ke nuosen les na plc se ne proda nč, ke čjeste te babe be tele jemet ruobo zastuonj, človek pej nej žgubira. Me pagledajuo salato in tečejo; Kuešta šalata nože bjanka, la že dura in same tašne pej.

Buotra: Pej kaku je zvašuo kampa njo, jemaste kej duaste vrdure ja?

Komare: Oh moučte, moučte, usa salata me, gnije in vs šelen me huode puozlo, še nikdar nisem imela take mižerje kuotar zdej.

Buotra: Ja res slabuo je, ne znan ke buo ste mižerje in stga dižokupacija, mešima pej tuo zimo, ke je vse taku dišguo.

Komare: Pej čujte, čujte buotra š tu nej vm pavca. Paznaste tistuo u duova Frankuo ale Pepuo, ne znan vrc kaku se kliče tu uod svetga Ivana.

Buotra: Ke pej ku juo paznan.

Komare: Ben tude uona se buo nazaj za pust paročila. Pamislete, ke je stara kunale kuakar Nanus in je vre aneh deset let uduva in ke jema vre taku velike utruoke.

Buotra: Huote č, huote, ke me vi paveste, pej mi se menemo uod mižerje, se vide dej de prjč ni mižerje in de je ne gnije šalata in šelen kuakar prvca.

Komare: Ja buotra, de juo be vi vidla kaku je uona zdej vesjela in kaku uona puoja, ke se žjene, taku pej de juo lhko uzmejo u teatro za kanta-tronuo.

Buotra: Pej skun se paruoče?

Komare: Ma nanka jez ne znan prou skun, taku an čula, de uzme an ga udovca, ke jema utruoke.

Buotra: Se praven, vč stare ke smo, vč morbina jemamo. Adije buotra!

Zveztoba.

Vojaka je princala vsakovrstne novosti in ako ne verjamete, da se je to zares pipetilo, potem pa vprašajte — meno.

Frskovka je hudo obolela. Ze je umirala in Frsk je potrj klečal pri njenem zglavju. Ko so bile ženi štete minute življenja, se spomni Frsk, da jo mora nekaj vprašati, kar ga je že dolgo arbelo na jeziku.

»Ti umiraš, srček«, ji pravi, »prosim te, razjasi mi samo še to vprašanje, katero sem vedno odlašal, da bi te ne vžalil. Priseži, zakolni se, srček, da si mi bila vedno zvesta in da me nisi nikoli varala. Če mi tega ne storiš, mi ne bode mogoče živeti v miru in ne bom z tujim arcem Boga molil za večni pokoj tvoji duši. — No, ali si mi bila vedno zvesta?«

»Vedno, vedno, dragi Frsk, in ako sem te kateri krat v življenju varala, naj se na drugem svetu tolikokrat preobrnem.« — To je izgovorila in duša je splevala v višave.

Frsk je v miru preživel še 10 let, nato je Bog tudi njega poklical k sebi. — Ko pride do Sv. Petra, mu je bila prva akrb, da povpraša po svoji Frskovki. Zato reče nebeškemu vratarju:

»Poznaš mojo ženo Frskovko, ali je tudi ona tu v raju?«

»Poznam, poznam«, pravi sv. Peter, »in je tu v raju.«

»V raju! V raju v resnici? Znal sem, da pride moj srček v raj. Moja žena mi je bila vedno zvesta. Da, celo zaklela se je, da me ni nikoli varala, reče veselo Frsk.

»Kje pa je?« vpraša.

»Vidiš tam je«, pokaže sv. Peter, »tam gori. Ona se neprestano obrača in postavili smo jo za nebeški ventilator.«

»NAGELJČKI«

Okrogle narodne pesmice ki se dobé v Narodni knjigarni v Gorici za L 1.— izvod.

Nič lepa, nič fletna,
ni dekle za me,
pod noge si gleda
pa švedrasto gre.

167 takih pesmic je natisnjeno v knjižici

Deseti brat v „Trg. domu“.

Kdo ne pozna Desetega brata? Kdor ga ne pozna in tisti, ki ga poznajo, naj pridejo v soboto ob 20^{1/2}, ali pa v nedeljo ob 15^{1/2} v »Trg. Dom«, kjer bodo imeli lepo priliko, da ga vidijo in gledajo.

Čak je bil sinoči v »Trg. domu«, vsedel se je na slikano vejico in je vse videl. Pravim vam, krasno: scenerija nova. (Oj, koliko kolešč je v stropu, to pa najbrž zalo, da ne bo predolgih odmorov med dejanji) orkester igra, kot hebeške orglice, pevci in igralci pa znajo svoje uloge kakor bi bilo vse namazano. Psi — vsega ne smem izdati, ker me drugače režiser v soboto ali nedeljo vna zapodi. Vam rečem le-to, da Krjavelj in Deseti brat z njima burkami mi delata konkurencu.

Vstopnice za obe predstavi dobite v Narodni knjigarni v Gorici

ČUKOV KOLEDAR bo skoro dohvilan in se bo prodajal že na trg sv. Andreja v Narodni Knjižarni v Gorici, ulica Carducci 7. V nlem naldate mnogo zdravega humorja, da vam nevoljo prežene. Stane samo lir 3.20, po pošti 4 lire. Čukov koledar mora biti v vsaki hiši!

Razpis nagrade. Pozor! Pozor!

„Čukov-koledar“ razpisuje za ugankarje tri lepe in velike nagrade in sicer:

Uro-budilko z dobro idočim kolerjem in garancijo, lepega modernega tipa.

Pisalno garnituro iz črnega kristala, obafoječo iz črnilnika, peresnika, pečatnika in noža za papir.

Simon Gregorčič, lepa velika slika v krasnem okvirju.

V HOTELU.

Pikolo pincezi mi takoj »pajka, v juhi sem našel mlyho.«

IZNAJDLJIVOST.

Frak je bil bolan. Zdravnik ga obišče in vidi, da ima na stolu kraj postelje 3 steklenice vina.

»Kaj pa delate za boga?« mu reče. »Jaz sem vam zapisal, da popijete vsega samo 1 steklenico, a tu vidna kar tri.«

»Znam, gospod doktor. Toda jaz sem poklical še dva druga zdravnika in vsak mi je zapisal, po 1 steklenico.«

»V MEGLI.«

V nedeljo smo se zbrali, vsi radi bi igrali, fantje mladi fustalisti, vmes so bili egoisti. Zogo z nami mi smo vzeli, ter hiteli vsi veseli, kozakal z nami kritikon,

ni imel veselja za patakon. V bojno črto Ferdo nas postavi, mi kričali smo, da kaj on pravi, jezen zarjovi kar na ves glas, vratar, Ratko, bo za ves ta čas.

Kritikon Marjo pa je res neumnosti uganjal, ker od fustalistov se mu ni nobeden uklanjal, vsi smo bili proti, da je z nami kritikon, ker je napraviti hotel med nami ribalton.

Radko Dolenc bil je ves iz sebe, ker dobil je goal od strani leve, prime žogo ter z nogo močno udari, o, joj, žoga bila je že kritikonu v glavi. Ni bila čuda, da neumnosti uganjal je, ker tud glava polna MEGLJE bila je, da kritikona za vedno smo zgubili, fustalisti smo pa peli in se veselili.

OSLOVSKA FILOZOPIJA.

»Ime s katerim se zmerjajo nekateri možki, je vendar jako častit razred med živalmi.«

RADODARNOST.

Potnik je zapustil hotel in predno je pograbil svoj kovček, je pregledal svoj račun.

»Napitnina je vračunjena?«
»Ne gospod, ta je prepuščena na radodarnosti gostov.«

»Dobro, a jaz nisem radodaren.«

»V tem slučaju, gospod, so dve lire na dan ali 3 dni, to je 6 lir skupaj.«

»No potem sem pa rajši radodaren. Evo vam 1 liro.«

PONESREČEN POKLON.

On: »Dražestna moja Milica, kako krasno svirate na glasovirju. Danes zjutraj sem Vas poslušal, na svojem balkonu sloneč in bilo mi je tako milo, da so mi solze udrle po licu.«

Ona: »Saj vendar nisem sviralala jaz! To je bil Filipič, ki je uglašil glasovir.«

V ALBUM. KOMUR GRE.

V Vrtojbi stoji, neki poet, ki hoče ljudi za norca imet, največji norec vendar je sam, njegovo sliko tukaj podam. Ima široka lica namesto ušes, podoben je oslu torej zares, treba mu tigati le še i a pa bova kmalu bratca oba.

Osel.

V VASKI BRIVNICI.

Popoten gospod vstopi, se vsede na stol in že je brivec pri njemu, ki ga začne obdelovati z milom na način, da si pljuje v roko, potem ga maže po obrazu.

Gospod: »Pa kaj nimate vode pri vas, da s pljunkom močite milo?«

Brivec: Ja, gospod, tu je za belj gaspujske ldi, kar jih pride tku belj gmej (priprostih) jim pljunem kar uahrez (obraz).

ZNANJA SI ZELI!

Gospodična, s pikantnim bledičnim obrazkom, polnim rafinirane nedolžnosti, ima umetno podaljšane lase in prirodno okrajšano pamet, jo počasna, nerodna in miroljubna, kadar ne stoji pred ogledalom, here nemške romane, »prosto prevedene iz laščine« in kadar ne bere romane, stoji pred ogledalom. Drugega skoro ne dela ničesar, kvečjemu, da véasih malo pobrenka po kitari in z milim do srca segajočim kostrunovim glasom zapoje o »Benjaminu in Longinu«, ali pa v kuhinji polže smetano, si želi znanja z enakim mladim nadelpolnim mladeničem, ki bi imel polno možnjo in ki bi bil tudi muzikalno udarjen. Le resne ponudbe pod »Nebož Frva na ured. Čuka.«

VIŠEK ZNANOSTI.

»Kaj pa tu stojš in premišljuješ?« vpraša Zk Frska, kateri je stal pod oknom.

»Z okna mi je padel lonec s cvetlicami in ne morem se spomniti, kako se pravi cvetlicam latjnski«, odgovori Frak.

DOBER VZROK.

Torej Frsk, s tako razlago tvoje nedolžnosti ti je sodnik prisodil od 12 na 8 let ječe.«

»Da, ampak glavni vzrok je bil ta, ker imam ženo. In če bi imel še dve ženi, ne bi dobil sploh nikake kazni.«

IN VEDNO FRSK.

»Čuj, ko zaspim, pridi in ugasi luč« de žena Frsku.

Frsk raztresen: »Samo poklič me, jaz bom tu v kuhinji.«

PRI ČASI VINA.

»Poznaš Zk, onega Rada, sina onega bogataša, ta ti vse zmore!...« pravi Frsk.

»Beži, beži! Vsega on gotovo ne zmore.«

»Ali si neumen, ali kaj? Kako, da ne zmore? Denarja ima toliko, da bi kar z žlico lahko jedel in z njegovim znanjem stori vse kar si poželi.«

»In zopet ti pravim, da ne zmore, daj, da stavimo!«

»Pa kaj, za vraga, ne more?«
»Ne more biti pošten človek.«

»E, to je povsem drug par rokavice« de Frsk in umolkne.

OPOZICIJA.

Milostiva Frskovka je vedno čitala o neki opoziciji, ni pa znala pomena tej besedi. Neki dan vpraša moža, naj ji to razloži, ker je vedno čitala, da se vse boji opozicije. »Opozicija« pravi on, »opozicija znači ravno isto, kar si ti tu doma.«

PRAVI ZACETEK.

Drugi dan po svatlu srečam Frska na ulici, sežem mu v roko z besedami: »Castitam ti, Frsk! Končno si našel kraljico svojega srca!«

»Da, da. Našel sem jo ali že sinoči je držala prestolni govor.«

KAJ ZNA.

Po kosilu vpraša Zk svojo hčerko, ki je začela zahajati v prvi razred:

»No, Sonjica, kaj si še pa danes lepega naučila v šoli?«

»Danes... danes sem se naučila klečati« odgovori mirno Sonjica.

ZMOTIL SE JE.

Frsk hvali svojega psa, kako mu je zvest in plemenita žival, da nikoli ne skoči na poštenega človeka, nasprotno pa napada vsakega vagonunda.

»Pa kje imaš tega psa, da ga vidimo?« ga vpraša moj kolega.

»Zapr sem ga,« pravi Frsk. »Pred kratkim je začel namreč tudi mene napadati.«

PRAVI POTOMEC.

Frsk je imel sina, ki je študiral v Ljubljani. Neki dan mu piše pismo, katerega je vrgel v poštno škrinjico brez znamke: »Dragi papa! Oprostite da Ti pošiljam pismo brez znamke. Ko sem ga že vrgel v škrinjico, sem se spomnil, da sem pozabil prilepiti znamko.«

MED POMOCNIKI.

Moj gospodar je sinoči pravil, da je tvoj gospodar nenadoma umrl.

Res jel odgovori drugi, njegovo srce in njegove roke so prenehale tolči.

POSTENOST.

Učenec: (kateri je izostal več dni neopravičeno iz šole, pride v razred in nosi košaro z mesom in klobasami)

Prosimo, gospod učitelj, mi smo večraj khali in moj papa vam pošilja nekoliko mesa in klobas.«

Učitelj: (kriči) Ka-a-a-j? Mene hočeš podkupiti! Ti cepec! Da mi takoj izgineš s košaro iz razreda. Marš, s to košaro k moji ženi v kuhinjo!

NI RAZUMELA.

»Sonja«, pravi Zkova svoji 10 letni hčerki, »popazi na kolače v peči, poskušaj vsako toliko časa, ako so pečeni, jaz stopim samo za trenotek k sosedi in pridem takoj nazaj.«

Sonja je bila docela mala gospodinja in se je točno ravnala po maminem navodilu.

Ko se je Zkova vrnila ni bilo več kolačev. »Kje so kolači?« vpraša Sonjo. »Ni jih več, mama,« odgovori Sonja, »jaz sem vse pokusila!«

METAMORFOZA.

Kajževnik Zk se je oženil iz ljubezni, toda ni srečen v zakonu in predčiva ženi: »Vidiš, ko si bila deklica in sem jaz letel za teboj, sem pisal same lirске pesmi. V prvih dneh najinega zakona sem pisal pripovedke in novele in danes, danes ne zmorem nič drugega spraviti na papir kot kvečjemu kako — tragedijo.«

JEDILNI LISTI V JUGOSLAVIJI.

Brajničar, premožen kmet, a premalo poučen v literaturi jedilnih listov, je prišel v nek hotel v Jugoslaviji. Zahteval je obed, nakar mu je »piccolo« predložil jedilni list. Brajničar je »študiral« pol ure to »erke in postavke, a ničesar razumel, ker na prvi vrsti je bilo francosko, na drugi pa menda nemško ali srbsko. No tako je pač bilo, da ni ničesar razumel. Ko ga je natakar vprašal, kaj bo jedel, mu je s prstom pokazal na neko postavko. Dobil je nato riževo juho. Ko je to posrebral, ga vnovič natakar pogleda. Brajničar je hotel meso in je pokazal na drugo mesto, ne vedoč kaj je to. Dobil je testeno juho. Nato je pokazal na tretje mesto, goškov, da bo to meso ali pečenka, a dobil je čisto juho. Jezen in poln trebuh samih juh je pokazal na skoraj predzadnje mesto, in natakar mu je prišel kuhanih rakov, katere je Brajničar grizel in grizel s skorjo vred.

Ko je plačal, ga je natakar vprašal:

»Se Vam je dopadlo?«

»No, bi že bilo, samo pečenka je bila malo preveč pečena.«

Pravijo.

Pravijo na Slapu pri Vipavi, da se ne imenuje več tako, temveč pa: »Slapec«.

Pravijo v »Slapec«, da je občinski svet sklical radi tega sejo. Višla se je v četrtek zvečer, v »korijer« iz Ajdovčine v Vipavo. Ker je imela »korijer« zamudo, se je soja nadejala v Vipavi. Sklenjen je bil kompromis. Da bo volk sit in ovca cela, se pošlje na ministerstvo za notranje zadeve prošnja, da naj se Slap pri Vipavi mesto »Slapec« prekrsti na ime: »Zoržove šlapec«. Predlog, da naj se prekrsti na ime »Malikova Marela« ni bil sprejet, ker je preradikalni in zgodovinsko neutemeljen.

Pravijo, da so je rodoljub g. Vetrovih vozil na očet v avtomobilu.

Pravijo, da je Frak kar srečen ker je Zk nehal z dopisovanjem v Čuka.

Pravijo pa nasprotno, da je Zk samo zaspal, da bi čimveč nabral gradiva ter ne preneha dopisovati v Čuka dokler se Fisk sam ne ojunati in začne kohtna odgovarjati.

Pravijo Rojančanke, da če tudi jih fantje stavijo v Čuka, se ne zmenijo nikoli zanje. Zato jim bodo odslej one dvorile.

Pravijo iste, da ne odzdravljajo z »Dober večer«, ker jih niti nihče ne pozdravlja. Fantom zato ni treba, da nas zaprejo v svoja srca, ker tam bi nas ob prenizki temperaturi zeblo. Poleti že, a sedaj...

Pravijo rojanske »pupe«, da se zato smejejo le s polovico obraza, ker z drugo žadujejo o fantih, ki so vedno in povsod zelo potrti.

Pravijo v Št. Petru na Krasu, da se namerava predsednica hrastovskih klopčulj izseliti v Kalabrijo.

Pravijo, da je v Podkladju razpiša na masfna služba za inteligenta, ki bi znal pogruntati »Pravijo«.

Pravijo, da so gostilničarji Podlanišem vesel, ker jim je oblast prepovedala točiti šele po deseti uri. To pa zato, ker bodo zdaj imeli več prostega časa za dopisovanje v Čuka.

Pravijo, da so bistriške »frazle« prav dobro (razumejo »na »parčen« grade«.

Pravijo v Il. Bistrici, da zato ne stržejo blata z ulic, ker nameravajo uvesti po bistriškem blatnem jezeru promet v čolnih.

Pravijo, da hudajufnovski »Striča« razprodajajo po jako nizki ceni »klofute« znamka »Ne boj se«, katere je menda najboljša vrsta; kdor si jih želi nabaviti, naj so požuri, da ne zamudi prilike.

Pravijo, da ponikovski fantje vljudo no prosijo svoje brate na Rutih, da bi jim prikočili na pomoč pri zgradbi Pualčeve dvorane.

Pravijo, da so se šempolajska dekleta dogovorila, da nikdar več ne plešejo dokler ne bo aviralo.

Pravijo nekateri Il. Bistriške punce, da bi ob pamet prišle, če ne bi več vozila »autocorriere« Trst - Il. Bistrica. Seveda z njo ne bi bilo tudi mladega šoferja »Carla«, v katerega se je že marsikateri punca do ušes zaljubila.

Pravijo Tolminci, oziroma Tolminke, da so strašno jezni ker jih ne prideš nič obiskovat.

Pravijo v Il. Bistrici da so se pri valetih odhajajočih Bernaglorov bistriška dekleta izborno zabavala. Da pokažejo svoje globoke simpatije do njih, so jih po končanem plesu, ki je trajal do 7 ure zjutraj, spremile na »lojtercah« do Dolenskega potoka. Festa pa se je vrnila v »Circolo di lettura slavo«.

Pravijo v Zürich (S. H. S.) da so bile občinske volitve in je bilo več strank in kandidatov kakor volilcev.

Pravijo, da so si fantje v Zadlogu pri Črnem Vihu strašno belili glave, kako bi dali vedeti Čuku in vsem njegovim bralcem, da so se jim že odvajali ventileki.

Pravijo Srpenci. Radi potrjujemo na prošnjo, da Adolf Trebac, fotograf, ni dopisnik dveh »pravij«, objavljenih v št. 33. Čuka in sploh ni z njimi v nikaki zvezi. — Uredništvo.

Pravijo, da izide v kratkem v Rojanu znameniti, ljubezenski roman »Hermiona«, katerega zaključuje »Kokaina«.

Pravijo tudi, da se vsi zalagatelji Julijske Benečije zelo zanimajo zanj.

Pravijo rojanska dekleta, da naj se tudi Čuk pobuiga, da ne izgubi lepe prilike.

Pravijo, da sta v Rojanu slovenska junaka ki bi bila rada napravila »Marcia su Roma« pa jih niso sprejeli, ker se eden preveč »ziba«, drugi je čvrst kot »riba«.

Knjige „Goriške Maticе“ za leto 1924 dobite v Narodni Knjigarni. Cena vsem štirim knjigam je le L. 6.-- Požurite se dokler je še kaj v zalogi!

Pravijo, da imajo rojanska dekleta zelo rado tistega fanta iz Divače, ki ima svetle hlače, in tistega, ki ima svetel »komežlin« in ki spada v Tolmin in Ninista Kržana, ki trdi, da je iz Rojana.

Pravijo v Studencem, da ni res, da so se fantje s kozarci in litri tepli. Dopisnik ki z nastopilji v polumraku na cesto pride, in se za nedolžnim čukovini perjem akriža, naj ostane drugičkrat s svojimi povečevalnimi »špečli« doma.

Pravijo, da je sv. Mohor v kraljevstvu sv. Petra sklenil iz jeze, ker ni bil soudeležen pri slavnostni pojedini v iz spihjenega kruha sezidanim kurniku, pojedni svinjaki jeziki, katerega vedno s seboj nosi. Prigriznil pa bodo prav rad košček kruha, katerega dobi iz »črnega« žita. Na pojedino bodo tudi povabljeni mačke, katere dobije tisto klobaso... no že veste katero.

Pravijo, da je Čuk na palci pričel postajati gluhi, ker drugače bi moral slišati pogovor pod lipo, ko je na lipo prišel, da se štirje junaki niso prodali v Slavini za 2 litra vina, temveč v vasi kjer mačke, evrejo. V

Pravijo na Opčinah, da ni dobil opeški dopisnikar službo, ker je bil preprozen. Službo pa je prevzel opeški telegrafist Marij s tem namenom, da bo lažje zagovarjal, ter branil MEGLO. Kadar pa bo sestavljal dopise ter neumnosti, naj bo bolj previden ter naj nastavi bečjske okoli kamina, da se bo Čuk ujel in da ne bo potem povedal kakšne PLEHKE jih sklada.

Pravijo, da se je v Iderskem ustanovilo zimsko pomočno kopalnico v Koritnu. — Kot prvi je poskušil to »kure«.

Pravijo, da se člani sušiske cenzure zelo boje da bi tudi nje Čuk ne počastil. Priporočajo se jim malo več opreznosti in spretnosti, kajti Čuk ne čepi samo na hrastu, temveč pokuša vsesih tudi skozi okno.

ZNATI JE TREBA.

Debevec je bil povabljen na banket. Debevec je bil pa tudi rojen za banketo. On ni jedel temveč žrl. Na tem banketu se je tako napojil, da ga je hlačni pas tiščal za počiti in ni vedel, kako bi si ga odpasal. Nacikrat začne pripovedovati: »Predsinočnjim sem bil na lovu in ko sem tiščal za grmom se mi je prikazal pred očmi neznansko velik zajec.«

»Kako velike«, vpraša nekdo.

Debevec se je odpasal in pokazal jermen: »Tako dolg je bil«, je dejal glasno in na tiho pristavil: »oddahnil sem se!«

PRI ZDRAVNIKU.

Precej obilen bolnik: Gospod doktor: Drugače sem sicer močan kot vol, toda skoraj stalno sem lačen kot volk in žejen kot riba; ponoči se potim kot konj....

Zdravnik: Ja, moj dragi, če je tako, potem bi vam že svetoval, da se obrnete na kakega živino zdravnika.

IZ MIEANA.

Pozdrave pošiljajo vsem: Viktor Lapanja iz Poničkov na Tolminskem; Vincenc Kofol, Logarice pri Podmelcu; Ivan Humar, Logarice pri Podmelcu; Franc Humar, Lokovec pri Cepovanu; Giordano Čerovac, Št. Martin; Flego Giovanni, Lstra; Požar Silvestro, Postojna; Lukman Stanko, Sežana; Draščič Giovanni, Št. Martin; Draščič Jožef, Št. Martin.

PISMO

slovenskih fantov 8. polka težkega topništva iz Specije.

Predragi nam »Čuk«! Dasiravno živimo v tem oddaljenem zamorskem pristanišču pozabljeni od naših domačih »kitle« in »hlačarjev«, vendar nekdo nas ni pozabil, ostal nam je zvest; uganite kdo je ta mož?... »Čuk«!!! On pokuša od časa do časa v to prekrasno nepristojno leto-višče, ne boječ se »stičarjeva«, ki preže ne le na ptice selilke, pač pa tudi na neustrašnega obiskovalca »Čuka«. Zato ni čuda, da kadar došpe v naše mesto, roma iz roke v roko, ker ga hočemo čitati vsi od prvega do zadnjega, želeč si zabave, razvedrila in domačih novic.

»Čuk« vam je res čuden ptič, nikogar ne boji se nič! Bil je majhen in šibak, po umu svojem korenjak! Bal se je ljudi, — sveta, a zdaj v oblasti ga ima! Zato proslavljamo ga vsi, želeč mu slave in časti! Mi obmorski »kanonirji«, ki čakamo po papirji, »Tintenišarji«, pisarji, »skrituralci«, časa zapravljajči! Litografi in mizarji; kovači, kuharji, čevljarji, Čitamo ga vsi. Šoferji »bahači« in zadnji »pometači« ker analfabetov med nami ni....

Radi bi še kaj napisali, toda bojimo se da bi »vandalno« v koš, ker »Čuk« ljubi samo kratko in jedernato.

Pošljamo pozdrave svojem in preljubi »domovini« ter ostanemo hvaležni »Čuku« za njegove obiske, ki nas vedno razvedre: Guliš Milan iz Nabrežine, Vončina Stanko, Tratinik Viktor, Idrja, Cernuta Alojz, Log pod Mangartom, Adamič Marij, Rubije pri Komnu, Grahli Vladi, Skalin Rudolf, Kobarid, Stanič Jože, Debenjak Jože, Kanal, Prijon Anton, Solkan, Kaučič Vinko, Vrhopolje, Kovarčič Viktor, Trst, Benčan Alojz, Požkar France, Postojna.

Izvrsten prijatelj.

A: »Sem jako v zadregi.... pomislil, da sem v moji razstresenosti pozabil denarnico, a jaz stanujem tako daleč. Mi mores posoditi 100 lir?«

B: »Jaz v resnici ne morem posoditi, a lahko ti jih pripravam.«

A: O kako izvrsten prijatelj si.«

B: Evo ti 40 stotnik za tramvaj da greš lahko domov po denarnico.«

DOBER ODGOVOR.

Jaka: Kak razložek je med zganjarjem in zganjepivcem?

Miha: Ta, da zganjar spreminja vodo v denar, zganjepivec pa denar v vodo.

PREPROSTOST:

Mati kuha štruklje in pripoveduje zraven stoječemu sinčku o smrti, kako mora biti vanjo vedno pripravljen. Nato ga vpraša: »No Tinče, kaj bi bilo, če bi prišla kedaj smrt po tebe, ali si pripravljen?«

»Sent mama«, odgovori sinček, ki je mislil bolj na dobro kosilo kot pa pošušal, »samo recite ji, naj počaka, da bodo štruklji kuhane.«

Pripovedovanje

Jaka Makaroniča.

(Nadaljevanje).

Nekega dne sem se napravil v Turin, da si ogledam zanimivosti in se naučim poznovati kulturo, radi katere sem moral tako daleč v tujino. Ni sem šel sem ampak spremljal me je Miha Pandolo, s katerim sem vas že zadaj seznanil.

Ze predno sem prišel k vojakom sem slišal, da v velikih mestih ni varno nositi denarja niti v listnici; zato sem študiral dobiti varnejše mesto. Skrbelo me je težbolj, ker mi je oče pred odhodom napravil celo pridigo, ko mi je izročil desetak, katerega je preje tako ogulil, da še itevilk ni bilo poznati.

No — ne da se bom hvalil — tola britten pa sem zares. Najel sem namreč tako mesto, kjer bi ga niti najboljši žepni tatovi ne dosegli. Štrani sem denar v nožnico bajoneta.

Grede mimo neke gostilne sem čutil precejšnjo žejo. Razumno je, da se Miha ni dal dosti prositi. Pri pol litru lakkega sva se kmalu počutila boljše in si razvezala jezik. Pravijo, da ena črečnja vleče drugo, jaz pa sem mnenje, da bi se isti pregovor uporabil boljše za sladko vince.

Kozarec za kozarcem je letel po grlu. Ko sva hotela oditi, sva bila že v »ročcah«. Pokličem krčmarja, da mi napravi račun. Ko mi pove vsoto ki mu dolžujem, sečem mirno po bajonet ter ga izderem.

Tu pa je začela prava Babilonija. Prestiačen krčmar se da v beg na vse grlo kričeč na pomoč.

»Ajuto, ajuto«, »šušino«, je vpil kakor da bi bil obseden.

Zaman sem jaz z izdrtim bajonetom tekkel za njim ter ga hotel potolažiti. — Zatekel se je v kuhinjo in tam podvojil svoje kričanje.

Nisem imel čas dosti razmišljati o tej čudni zmešnjavi, kajti ta hip se je pojavila truma policajev, za katero je drla cela množica radovednežev.

Policaji so se pomikali oprezno naprej z napetimi samokresi v rokah. — Nad koga pa ti junaki mislijo iti, sem si mislil, kajti niti na um mi ni padlo, da vsa ta vojska gre name. Mislite si torej moje presenečenje, ko se ti ljudje, kakor pobesneli navalijo name, in v tem hipu sem že bil povezan kakor »šalame«. Enaka usoda je doletela zvestega Pandolota. Hotel sem govoriti in jim razložiti njih pomoto, toda nikdo me ni hotel slišati.

Odpejali so me na policijo in po cesti so se ljudje pomcnkovati. »Z golim bajonetom je tekkel za krčmarjem« slišim enega. »Pet ljudi je skoro ubil« dostavi drugi. Tedaj pa me je začelo zares skrbeti. Da bi si ti tepci zares kaj takega ne mislili — sem si dejal. —

Končno ko sem bil na policiji pred debelim gospodom, sem se malo oddahnil. Razvezali so nas, le dva stražnika sta ostala ob strani za vsak slučaj.

»Koža ti ga fato« me vpraša debelih.

»Granda gošpote«, mu rečem, »mi ga adežo dire tute e ti mi ga dago razzo. Mi ga jera tam a osterija in amico Pandolo«. Pri tem Pandolo, ki je moj govbr pazno poslušal, žalostno pokima. —

»A mi ga šla za bevere mežo litro vina e perke ni ga jerima ankora žejna, ga čamar se vina. A ko jera bašta mi ga čamar osterija perke mi ga volero pagar. Učela mi fora bajoneta percke mi volero dar šoldi ki ga imela dentro. Osterija ga akapar a ga kričau ajuto. — Mi ga volero tolažit, a lu ga kjuder la kuhinja. — Dopo ga xenjudo la poličaj ki mi ga zvezala kome šalame«.

Debelo me je gledal, ko sem mu v tej pristni italijanščini razložil dogodek. Prepričal pa sem ga o moji nedolžnosti popolnoma, ko sem iz nožnice izylekel denar.

Napravil mi je lepo pridigo, katero vam nočem ponavljati, ker se mi zdi škoda obrabiti mojo pristno italijanščino, ter me pustil oditi.

Globoko sem se oddahnil, ko sem zapustil tisto palačo, uverjen, da sem se precej poceni izmazal iz te zagate, kajti čeravno strahu sem užil zadosti, a vendar vina, ki amo ga pil, nisamo plačal.

Izprevidel pa sem, da denarja ni varno nositi niti v nožnici bajoneta.

ZAJKA SO NAŠLI

Močno so se potrudili, da pečenko bi dobili, t-le gospodje in gospé, naj njih imena tu sledé:

Olga Pirjevec, Sezana, ki ima tajo knjigo nego zajca. — Tončka Nardarjeva, Sevnica od Savt, si tudi raje izvoli lepo knjigo. — Mali Ivo, Motulje - Istra, pravi tole:

Kje je Miha? • Nikjer ga ni, pa le dobi ga, na tleh leži, zato ker pri nas hribov ni, pošiljam lire tri.

Ta je pozne; kele hribozeca je dobil. — Ljudmila Vogrič, Trbiž, pošilja hribozeca in tri lire za knjigo. — Katarina Valentincič, Podbrdo, je dobila zajca. — Jos. Suligoj, Bače, je dobil hribozeca. — Krmar Jozef, Borjana, je dobil hribozeca. — Martin Maver je tudi nabél zajca. — Franja Gerzelič, Korotška cesta, Ljubljana je poslala hribozeca in ima raje knjigo. — Jeram Jakob, Grahovo - Vrh: Veselil sem se pečenke, zato sem potiskal zajca. Kjer je pa samo glava bi bila ta pečenka slaba, zato jo pošljem tebi, če se jo upaš zaužiti.

In pa še eno pesmico kratko, da ti pojde pečenka bolj gladko. Se en pozdravček moj zlat, da pojde ti zajček po grlu kosmat. Res moder si, Cukec, pa dolgo ne boš vodil čitateljev, svojih za nos. Ti zajče si gnjati za se obdržal in nam si le glavo debelo poslal. Kaj hočemo z glavo, še pamet v njej ni, in mesto očesa klobuk tam tiči. Učesa so menda, le javorjev les, to bila pečenka bi slastna zares. Nazaj ti jo pošljem če prav je surova, za večerjo specita jo ti in pa Sova.

Brezovec Herman, Trst: Hribozec se je skrtil, misleč, z menoj bo šalo bril, in vendar sem ga le dobil, da mi ne uide več, zato ga hitro pošljem v kuverti tebi preč.

Slavica Mlekuž, Čepovan 74: Oj ti presneti Miha, če zejen bi ti bil, bi natararico počakal, ne bi se bil ji skrtil. Zda j uboga reva kliče, in s pivom kam ne ve; naj ga pa sama spije, če li kaj žejna je.

Revčar Alojzij v Ljubljani jo je zasodil prav po dijaško: Mislil sem in mislil, kje se je Miha skrtil, kam naj ga grem pa iskat, da bi ga spet dobil. Podal sem se na delo, kot kakšen detektiv, ker moram ga dobiti, naj mrtev bo al živ.

Pa sem ga le iztaknil, je bilo res težko, se ravno je napravil, da v strogo gre goru. Alojzij Ciermek, Cittanova d'Istria jo je tako zločil:

- 1 Nisem dolgo se mudil, že hribozeca sem dobil, on tam kot kak možak stoji in v rokah palico drži. 2 Ker ni hotel piva pit, se šel je rajši v seuco skrilit, a revež se je slabo skrilit zato sem hitro ga dobil.

Listnica uredništva.

Malo bedarij, malo avinjarij, kar ni za ljudi, vedno v koš leti

Narobe noha, Cuk že nosi eno očali, če noče, da jih bo nosil dvoja, ne sme brati takih strašnih rokopišev, s svinčnikom pisanih kar na štirih velikih straneh. — Veliko Brdo: Tudi rokopiš, ki nosijo v vsaki vrsti po 99 slovniških napak, ne moremo prepisovati. — Livek: O, dekleto v koš! — Tolmin: Ni dosti pa, ni pomiljenja, zato je šlo v koš! — Solkan: Tisti, ki so se ženili pod električnimi svetilkami, so šli v koš. — Brdu - Salmberg: Hvala, morda drugič, za danes, ni doseglo drugega nego koš. — Sempeter: Nič, ker ste situ in zamcaljivi ljudje. Sploh pa mora imeti dopis vsaj rep, če glave nima. — Šrika: Dupla nam ni po volji; prosimo, da nam pošljete kaj drugega, bolj dovtipnega. — Grahovo: Ni za javnost, je za koš! — Tolminski Lom: polomljen za sedaj in je šel svedano v koš! — Stanjel: O pupah pišite bolj dostopno, krajše. Cuk ne mara »pravijo«, ki so žalostni kot mila čera in brez zrnca soli. — Srpenca: Imena dopisnika ne vemo več in če bi vedeli, bi ga ne povedali; izjavili pa smo, da tisti ni, ki ga natočujejo, ker res ni. — Stanjel:

Nesrečen si, Stanjel, že drug dopis je v koš zletel. Gorica. Kaj pa Vas Anhovo boli, v dopisu, »vica« ni. —

Št. Peter na Krašu je tudi nesrečen dovolj, da leže v Čukov koš, a mod »pravijo« ne pride. — Podbrg: Vaš dopis se je spustil v beg in v košu zavetličo dobil; saj zato se ne boate jezili! — Joška in Franc: V košu. — N. 43: Vi še vedno nimate sročje; le potrpite malo! — Opatjeselo: Vi pravite: Probči, kar pošiljam, me vendar ne govarjal — zanj. Če v koga se zaganjam, bom tudi od govarjal — zmoj.

Cuk pravi: Mi tega ne razumemo, zato, v koš nam je iz rok ušlo! Grobišče. O pleau v koš! — Trst - T. M. Po isti poti kot vse drugo. — Pačnik: Danes je koš propozračca, ša bi tudi tega ne bil požrl. — Materija: Vi požete: »Na Gaberku imajo orkestrona, dopis je v košu dobil svoj lon, odgovarja Cuk. — Poštojna: Poštojna vedno kaj pravi, a nič pametnega ne pové. — Miha Prete Presse: Ne zastopimol! Ne vemo, ali smo norci mi ali vi? — Vrh: Slabo pisano, slabo brano, Cuku v koš podano. — Vrhpolje: Bi šlo, če bi danes Cuk ne bil tako objesten, da vse meče v po vrhu malo gojata, Vsem drugim pa tole:

Un poko da s soljò je, un poko pa za šalo, po orhu malo gojata, pa bi se že prestalo. Če pa dopis tak špuca ni voda niti krop, ga pisati ne nuca, naj leče v košev grob. To naj si zapomni slavna Otlica; Sv. Lucija, ki se rada užali; Podmanlec, kjer so precej strupeni; Rute, ki imajo dosti akute; Rokovec, ki nič ne pové, zato za drugim gre; Kanalski Lom, ki ga vedno čalal bom; Lugače moje, kjer so pesmi poje; in še drugi vsi, ki jih isto doleti. —

MOBILJE O. BERNT GORICA, — Piazza d. Vittoria 21 na (Travniku). Tel. 66

Velika izbira Pfaffovih in drugih šivalnih strojev za vsako obrt iz prvih nemških tovarnen z več letnim jamstvom. Brezplačen poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju. Priporoča se:

tvrdka FRANC SAUNIG - GORICA Via Carducci št. 25 (prej Gosposka ulica) blizo Korna.

Če hočete ugodno nakupiti v času sejma sv. Andreja v Gorici, obiščite novo in bogato zalogo čevljev R. SIVITZ v novi palači ŠAVRIN pred nadškofijsko palačo št. 7 v Gorici. Najboljša postrežba! - Oblika čevljev elegantna. - Blago iz garantiranega usnja. Pazite na naslov R. SIVITZ, Via Arclvescovado 7.

Tvrdka Anton Kuštrin Gorica Via Carducci št. 25. (prej gosposka ulica) priporoča slavensko oblačstvo v mestu in na deželi. Priporoča raznoja jeftinoga in kakovostnega blaga. Vse blago je prve vrste. Cene zmerne in nizke - postrežba točan in solidna. - Na željo odjemalec v mestu se blago dostavi na dom.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarke, sedlarske potrebščine.

:: Vrvi, biči, hčevniki, masti, ličila, barvila. ::

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

 Podružnica v Solkanu.

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

mehaničnik, puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbla Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popravilnica

Stolni trg št. 5.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

V bogati zalogi raznovrstnega zimskega blaga nudimo svojim cenj. odjemalcem zadoljivo izbero po najnižjih cenah.

Tudi iz najoddaljenejših krajev prihajajo ljudje kupovati v naše zaloge, kajti pri nas najdejo resnične ugodnosti pri nakupu. **Poskušajte samo enkrat** kupiti pri nas in **primerjajte** cene in dobro blago s cenami in blagom **drugod kupljenim**, in prepričali se boste o ugodnosti našega blaga in cen, ki povrnejo vse potne in druge stroške in še več.

Naštejemo nekatere kose:

Brisače »Nido ape«	L. 2.99
Obrobljene žepne rute	„ 0.75
Moške nogovice	„ 0.95
Čajni prtiči	„ 1.25
Cvirnati	„ 2.25
Gobasti	„ 1.75
Kuhinjske brisače	„ 1.90
Obrobljeni prtiči	„ 2.50
Madapolam, m. po	„ 2.50
Švicarska vezena	„ 2.50
Gobaste brisače	„ 2.75
Zenske, črne in barvane nogavice	„ 2.75
„Oxford“ za srajce, m. po	„ 2.95
Domače platno m. po	„ 2.80
„Velour“ za ženske plašče, m. po	„ 19.90
Srajce vezene	L. 8.90

Ženski jopiči, vezeni	„ 3.50
Dvonično sukno 100 cm, m	„ 4.25
Prehodne preproge, m. po	„ 4.50
Preproge za pred posteljo	„ 4.90
Angleško lahko platno, m. po	„ 3.95
Ženski jopiči	„ 7.90
Vezena spodnja krila	„ 9.90
„Combineuse“ za gospe	„ 14.90
Rjuhe z živim robom	„ 29.90
Posteljna odeja	„ 27.90
Volnena odeja	„ 29.90
Zimnata blazina	„ 49.90
Vezana rjuha za 2 osebi	„ 49.90
Kovtri barvani	„ 59.90
„Doubleface“ za moške plašče, m. po	„ 22.—

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za lovce. — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prti in prtiči. — Brisave, Namizno perilo. — Volnene in bombaževе maje. — Preproge. — Zavese. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzije, blazine izgotovljene iz žime in volnem

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NEJODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LAHKO VRNE.

Na debelo in drobno!

Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.